

Inhoud

Inleiding 5

1. De geheime jeugdherinneringen van Kees 7
2. Een stinkend verhaal van Hans 26
3. Hallo, is daar iemand 31
4. Waarom Jezus? 38
5. De Bijbel: Gods grote sprookjesboek? 47
6. Geloven: Wat moet ik ermee? 54
7. De Geest van de Vader 65
8. Floyd over het vaderhart van God 76
9. Gesprekken in de kring 88

Slotwoord 96

Inleiding

Het is een raar boek: een boek met verhalen uit ons eigen leven. Een boek over God, een boek waarin je 'licht' kunt lezen en een boek waarin je 'pittig' kunt studeren. Een boek voor in bed en een boek om in een groepje samen met anderen te bespreken. Een boek met muziek, een boek over liefde, over de grenzeloze liefde van God de Vader.

Kees Kraayenoord en Hans Eschbach hebben het samen geschreven. Hun stijlen zijn heel verschillend. Dus je haalt ze zo uit elkaar. Hans kan niet zingen. Dus op de CD kom je hem niet tegen – gelukkig maar. Allebei hebben ze Jezus Christus leren kennen in hun leven. Allebei staan ze in vuur en vlam voor het goede nieuws van de Bijbel. Allebei hebben ze veel gehad aan een boek van Floyd McClung, over 'Het Vaderhart van God'. Aan het einde van dit boek vind je een hoofdstuk dat is overgenomen uit het boek van Floyd. Kees en Hans zijn ook geïnspireerd door Henri Nouwens boek 'Eindelijk thuis'. Een meesterwerk!

Op een dag traden ze samen op: Kees moest zingen en Hans zou spreken. Zo leerden ze elkaar leren. Ze ontdekten dat ze allebei ondersteboven waren van Lucas 15, een hoofdstuk in de Bijbel, waar Jezus drie verhalen vertelt:

- Over een herder die een schaap kwijt was. Hij ging het zoeken en vierde feest toen het schaap gevonden was.
- Over een arme weduwe die een kostbare penning kwijt was. Ze zocht net zo lang tot ze hem gevonden had en vierde toen ook feest.
- En over een vader die z'n zoon miste. Die jongen was er van door gegaan. Maar op de dag dat hij richting huis kwam, zag

z'n vader hem al van verre aankomen, rende hem tegemoet en ook daar werd het feest.

Het is dus regelmatig feest in de Bijbel. Zeker als kostbare mensen de weg naar huis ontdekken.

Toen Kees en Hans erover doorpraatten, werd een mooi plan geboren: Hoe zou het zijn om samen een serie concerten te houden door het hele land, rond Lucas 15.

Hans geeft leiding aan een vernieuwingsbeweging binnen de Protestantse kerk in Nederland, het Evangelisch Werkverband. Daar werd het plan verder uitgewerkt. Daar werd ook het idee voor dit boek geboren.

Er is ook een website: www.welkomthuis.nu. Daar kun je nog veel meer informatie vinden en je kunt er ook je eigen verhaal vertellen. Kom snel op bezoek op de site!

Hoofdstuk 1

De geheime jeugdherinneringen van Kees

Ik werd op 11 maart 1972 in Katwijk geboren. Niet lang daarna werd ik door mijn ouders de kerk binnengedragen. Als leden van de Nederlandse Hervormde kerk hadden mijn ouders natuurlijk het verlangen mij te laten dopen. Ik werd gedoopt in de Ontmoetingskerk. Maar ik kan me van deze eerste ontmoeting met God, kerk en dominee natuurlijk niets herinneren.

De eerste herinneringen komen van later in mijn jeugd. Elke zondagmorgen ontbeten we met een koek. Dat kon een gevulde koek zijn of een amandelbroodje. Nou, dát was pas een ontbijt. Het was dan ook het leuke deel van de zondag. Aan de rest van de dag heb ik wat gemengde gevoelens overgehouden. Ik wil niet cynisch overkomen; ik wil alleen maar vertellen hoe ik toen aankeek tegen de kerk en God.

Zeven kwartjes

We gingen elke zondag naar de kerk. Op de eettafel stonden enkele stapeltjes van kwartjes (rondjes van 25 cent uit de gulden-tijdperk). Ik herinner me dat er 7 kwartjes per persoon meegingen. Het eerste kwartje was voor in de zilveren schaal als je binnenkwam (entreegeld dus, volgens mijn vader). Verder twee keer twee in de collectezakken (voor diaconie en kerkvoogdij, wat dat dan ook mocht betekenen). Dan was er nog een collecte na de preek. Ik weet niet meer waar die voor was. Waarschijnlijk wist niemand dat. En dan had je nog één kwartje over. Dat ging weer in de schaal die bij de deur stond. Vraag me niet waarom, maar zo ging het. Het waren altijd kwartjes, altijd zeven.

Mijn moeder had het hele bedrag zelf in één keer in zo'n zak kunnen doen. Maar nee, het kwartjesritueel zat er diep in. Het

laatste kwartje, dat bij de uitgang, voelde altijd het lekkerst. Die 'kling' voelde als een bevrijding. Het gaf aan dat het eindelijk voorbij was.

Typische kerkklucht

Voor de 'Nieuwe Kerk' aan de Voorstraat is dé kerk waar ik mezelf in mijn herinneringen terugvind. Als ik in gedachten terugga, zie ik mij als kleine jongen tussen hoge houten banken staan. Als je binnenkwam, hing er een typische kerkklucht. Jaartallen in Romeinse cijfers herinnerden aan de rijkdom der jaren. Maar voor mij als kleine jongen voelde het eerder als stoffig, oud en dus 'van vroeger'. De achterste rijen waren zo hoog, dat je ze via een betonnen trapje moest beklimmen. Als ik eenmaal op zo'n kerkbank zat, leek het alsof ik me verschool. Ik kon nauwelijks over de banken heen kijken. Ook tussen de houten banken met de sierlijke haken voor de meegebrachte jassen hing een antieke sfeer. Die banken zaten niet bepaald comfortabel. Alsof de maker ervan wilde zeggen: 'Maak het je niet al te gemakkelijk.'

De kansel was van hout, rijk versierd, megagroot en héél hoog. Er lag een heel grote Bijbel op die er heel oud uitzag. Als jochie vroeg ik me af hoe ze zo'n groot en zwaar boek daar ooit op hadden gekregen. Zouden ze een takelwagen hebben gebruikt? Gek genoeg deden ze er verder niets mee. Want de dominee legde zijn veel kleinere en minder spannende versie van de Bijbel bovenop dat oude boek, dat in mijn ogen meer weg had van een schatkist dan van een boek. Dat kwam misschien door de sloten die erop zaten.

Ik vroeg (bijna wekelijks) wat dat rode lampje bovenop de kansel deed. 'Nu niets meer,' zei mijn moeder, 'maar vroeger mocht je, als je in de kerk geen vaste plek had gekocht, pas op een lege plek gaan zitten als dat lampje uitging.'

Het vraagteken op mijn gezicht bracht haar ertoe om het toe te lichten.

'Rijke mensen hadden een vaste plek. Zolang dat rode lampje brandde, mocht je daar niet gaan zitten. Maar als vlak voor de dienst dat rode lampje uitging en de plaatsen nog steeds leeg waren, dan was je vrij om er te gaan zitten.' Ooit dacht ik dat ik

het wel zou begrijpen als ik ouder was. Maar om je de waarheid te zeggen, ik begrijp nog steeds niets van dat rode lampje. Hoe meer ik leer over het *huis van de Vader*, hoe minder ik begrijp dat het vroeger blijkbaar normaal was dat je achterin de kerk moest wachten als je geen geld had voor een gereserveerde plek.

Aan de overkant van de straat was er kinderkerk. Die verschilde niet veel van de grote-mensen-dienst. Je zong en luisterde naar een verhaal. Er waren geen kleurplaten, geen ‘werkjes’, geen ‘doedingen’. Je werd geacht stil te zitten en te luisteren. De kinderkerk werd elke week geleid door dezelfde vriendelijke man.

Bij hem voelde ik me wel op m'n gemak als ik er was. Maar hij had een paar zonen die ik niet vertrouwde. Hun vader had de macht en zij lieten geen kans onbenut om dat aan ons, de machtelozen, te laten voelen. Als hun vader niet keek, zag ik hoe ze een por uitdeelde, iemand plaagden of knepen. Nee, dan bleef ik toch maar liever veilig naast Mama en Papa in de grote-mensen-kerk zitten.

Zondagsschool-herinneringen

Na de kerkdienst was de ‘geestelijke zondag’ nog niet voorbij. Er was zondagsschool op zondagmiddag. Tussen twee en drie uur. Ik was in mijn jonge jaren al niet zo enthousiast over de kerk. Maar dat ik 's middags nóg een keer ergens heen moest, vond ik werkelijk verschrikkelijk. Grappig wat ik me allemaal herinner als ik er zo over nadenk.

De klok was namelijk niet de enige indicator dat het tijd was om naar de zondagsschool te gaan. Nee, elke week liep één van de zondagsschoolmeesters langs ons huis naar het kerkelijk centrum. Vanaf de eettafel konden we hem zien lopen. Dat was het teken om mijn ‘briefje’ te zoeken en vervolgens, op de valreep, het Bijbelvers van die week te memoriseren. (Elke week moesten we een Bijbelvers opdreunen om zo onze Bijbelkennis te vergroten).

Al die versjes sloeg ik op in mijn korte termijngeheugen. Na het netjes opdreunen wist ik het al niet meer. Maar ik heb ook heel wat in mijn lange termijngeheugen opgeslagen.

Zo zie ik nog precies de gezichten voor me van de meesters die